

CSIKÓS ATTILA

Ragadunk össze

mint a feketéből kisajtott sötét olaj a sűrű és ragacsos csillogás felkenve útra házfalakra arcainkra
félelmünk látható nyomát hagyjuk magunk után
mindent összefogdostunk már a fényes szurokkal és behordtuk kabátunkon a lakásba is a gőzölgő éjszakát a kínait az olaszt a magyarost a konyhák gőzét és a kimázolt szemű eladók keserűségét
hiába mérjük magunk az este tízkor a buszmegálló felé rohanó s gyermekét magához ölelő anya kétségbeesett jázminillatához és arcának átható ciklámen színéhez a beszegett szélű reggelek terítőmintáira zuhanó férfihez, akinek kialszik a szájában a csikk
a villamoshoz mely színtelen merül bele a felkélő menetrendbe
nem tudjuk már megkülönböztetni többé a lábnyomaink összejártuk az előszobát is a házfalakat szerelmünket nyelvünk hegyét
és élünk borostyánban úsztatott arccal sárgán kihűlt bogár becesz nyakékre fűzve jura kor béli öntudattal
forró aszfalt zsíros fénye sül rá arcainkra s még a jutalom is csak sötétből kinyert édeskés idő

nem beszélni író

csak hallgatni éjjel hogy a palota-újpesti állomáson lassan tolat földi álmaink terhével megrakottan egy nyikorgó tehervonat
tompán puffant a csönd ahogy a mozdonynak ütközött
a könyvtárnyi kocsik közt szabályos szóközök
a semmiből jött végcélja Újvidék fél óra és belőle is csak csöndje marad felhők és fények némasága csönd csönd csönd és csak csöndet leíró szavak
és a hírek hallgatása a szótlantul hűlő kávé az asztalon
és újságok mikből a tanúságtételt kihallgathatom
és erdei út hol méhdöngés jelzi csak hogy béke van
a sok nincs mértani sorában a van már-már hiánytalan
és a parak csöndje ahogy csobogásától megfosztva rohan
nincs szó nincs hang mely egészen keresetlenül pont olyan
mint a rohanó víz a kövek között a hegyen
megőrizhető kép egészen jellegtelen
mint az Újvidék felé száguldó vonat nyomában támadt néma űr

kocsik kocsik kocsik szemafor vörhenye izzik s elcsendesül
minek beszélni író üldöznek talán látod
ha nem üvöltöd tele csönddel a világot
hátadon eltört pálca a mondat
ma éjjel úgyis kérdőre vonnak

eltűnsz belőlük ahogy belőlem a szavak
csöndes mély éjszakába aláhullanak

Viharzóna

Leverte az eső
az égről a holdat
sötét van valam
iért az utcai lámp
a sem ég csak
tócsában dereng
egy messzi ablak fény
e egy panel kilencedik
emeletén valaki még
a konyhában top
orog most kelt most
feküdne rágyújt
iszik ölel nő vagy fér
fi csupa kérdőjelek
messze a toronynál
sárgán villog egy köz
lekedési lámpa és a
sötét pályaudvarra
lassan tolat
egy
másnapi ígéretekkel
megrakott
súlyos teher
vonat

Széttartás

Ha lehetne
mint a zipzár
fogat fogba
harapva
vagy mint a sín
talpfákkal
szétfeszítve
akkor sem
tudnék sem
közelebb
kerülni
sem távolabb
maradni
mint
ahol
vagyok

Állandó szürkületben

A szürkületben a romtemplom alatt a tavacska partján a földes út mentén nem messze onnan ahova igyekezünk a tó mellett egy udvaron az apácakerten át a templom felé a ködben ami inkább mint szivarfüst eloszló pamacsokban lebegett lépteink után ahogy egy klubban pár éve sietve a színpad felé lábaink között a szárazjég pamacsok nem is mint pára vagy felhő itt a sáros kitaposott gyeptelepen függőnyt húzott volt van vala és lesz közé és a fűre lépve járva tudtuk kinövi lábunk nyomát majd a tavasz és még eső se kell hogy azt hogy erre jártunk a sár se tudja se az akihez a korai jó időben zöldülő fűben igyekezünk a főút felé.

Nem jártam erre. Nem én nyitottam kaput. Nem vagyok otthon, csak ha Veled látom, ahogy távolodunk. Reggel óta erről beszéltünk. Hogy múlik az idő. S hogy a megélt évek emléke talán csak a megéltség bizonyosságát, a megismerés valódi tapasztalásait igyekszik elfeledtetni velünk, mintha minden illúzió volna csak. Mi lesz? Vitáztunk, okosan, bátran. Engem felpörgetett a koffein. Dühös voltam. És szerettelek volna sírni látni, mert ha sírsz, titokká táguul bennem a tudott. De bölcsen átléptél metafizikus törésvonalam felett. Nem veszünk össze. Nem is lett volna

rá elég időnk. A buszhoz hamar kiértünk. Sört se vettem, de indulás előtt elszívtunk egy cigit a Széna téri felfordulásban. Már másról beszéltünk. Suge Knight-ról talán. A fák csak kapkodtak az autóbusz ablakaiban, a sűrű kanyarok miatt sérült a lírai metrum a lejtőn, sok gyors, rövid szakasz, fék, kuplung, nem volt semmi kifutás, hosszú szótagos gázadás, egészen a messzibe nyúló, fehér salakkal leszórt útig, ami talán üzemhez, gabonaraktárhoz vagy szerelőcsarnokhoz vezet. Ott suhantunk négyesben hat percen át. Élet. Spondeusnyi rohanás. Szeretlek, hogy Veled el lehet szárguldan az ismeretlen előtt. Hogy úton a bizonytalanba nem kell távolságokkal küzdenünk. Hogy a kert, ahova együtt megyünk, s aminek nyikorgó vaskapuját együtt tárjuk majd a ködbe, távoztunkkal sosem fog név szerint emlékezni ránk.

Zsámbék felé egy hosszú fehér kavicsos út vág be a ködlepte barna pusztaságba. A végtelen és a látható között félúton egy olajbarna fa áll ahol az út kidomborodik. Kicsi hullámot vet a táj és rajta a keresztvivő ereje elfogy lassú sétájában hazafelé. Nem jártam arra soha és nem vonz a dombtető után semmibe vesző keskeny csapás. A dízel motor hangja mindig párhuzamos a horizonttal melyet tekinteted szel át. Éjszaka azt se látnám ha a távoli fények felé tájékozódva hazafelé baktatna valaki.

Már nincs vers

házhelyek sincsenek
vannak bizonyos
lűktetések hidegben
kánikulában Novoszibirszk
től a déli tengerekig
Vannak emberek
akik a latin költészettel
foglalkoznak és
megemlítik Janus Pannon
iust Macskák is vannak
akik értik ha nem hívják
őket enni és nem kapnak
simogatást És
házfalak amikre senki nem
fest semmit
Vannak órák és folyók
amiknek hullámai
csillapíthatatlanok
Pofányi mák a számban
bolond központosítás

A költők garanciát
nem
vállalnak a csendre
a szemközti
torony magas és nagyon régi sebzetlen égre néz

huszonnyolc elpazarolt év

lehetne ennyi ez az utolsó szöveg, lehetne csak a cím. nem is kell kifejtteni, hogy mit jelent. hogy mit nem sikerült. hogy, mi ment tönkre. hogy hányan haltak bele. nem, nem lesz nagybetű. nem érdemli meg ez a szöveg. a nagybetűket eltemettük. magyar.

írva, kisbetűvel jelző.

kimondva én vagyok.

tizennégy évesen olvastam először sartre szavakját. a hamletet. moliere t. kötőjel a francia név néma „e” je után. kötőjel. aranyt. de csak most kezdek meghatódni azon, amit írtak, jobban mondva azon, hogy milyen előrelátó voltam, hogy korán kezdtem bele. először tizennégy évesen smárolt le egy lány, jobban mondva azt mondta, hogy smároljunk, és aztán soha többet látni sem akar. a nyelvből a szavak világába csöppentem. és melodráma. azzal kezdődött, hogy vége van. ettől a lánytól hallottam először, hogy valaki irredenta. ezt a szót így még sosem csókolta belém senki. ez a lány azóta amerikában él. solt ottília házában lakott. emléktáblája van a búcsúzkodásainknak. ez volt az első élményem a közelgő rendszerváltásról. hogy el kazovszkijról magyarázok egy lánynak, aki sinkovits hazaszeretetéről beszél.

tizennégy.

egy szám.

kimondva én vagyok.

sok nagyszerű halott háza előtt csokolóztam azóta, de nem lett jobb a világ. ezzel a lánnyal is csúnyán elbántam tizenöt évesen. pedig egy boldog párkapcsolathoz elég volt felülni a tizenhetes villamosra, és kész volt a jövő. a házunkban lakott nagy lászló. és amikor külföldi ismerőseink leparkoltak a pontiac trans am mel, kötőjel, a ház elé, egy pillanatra én is letettem marx proudhon bírálatát. tulajdonképpen azt hiszem, ez egy remek generáció lett volna.

nincs több szabály.

negyvennyolc évesen az ember már rendszer. már nem változik. ma már bátornak sem akar lenni. pár napja az ybl kioszk ba akartam bemászni. kötőjel. a kordonon álltam és bejedittem. az oldás és kötés helyszínét akartam látni. villamosozni akartam kicsit. tizenhetesedni. bátorni. de nem mertem átmászni, bemenni, megnézni. nem mertem szembenézni azzal, hogy tulajdonképpen nem érdekel. állok a rácson. nem bántanak.

talán jobb lenne, mert akkor mindenkinek egyértelmű volna, hogy ki vagyok. aki bánt, annak az ellensége. oda esem a rácsról, ahol ismerős leszek.

magyar.

kisbetűvel jelző.

kimondva én vagyok.

amikor a komjádi utcában csókolóztunk, még úttörők voltunk. csak hat év múlva kezdődött a rendszerváltozás. harmincnégy évet elfecséreltünk, hogy már a rácsra se másszunk fel soha.

talán elég jelzőnek maradni.

talán nem kell kimondani.

sem a múltat, sem a vágyaink.

tulajdonképpen ez bánt a legjobban. hogy elmúlt huszonnyolc év, és nem látok mást, csak egy új, a réginél újabb, az újnál régebbi lakást. unom a hamletet. unom sartre szavak ját. kötőjel. unom sziámit, cseh tamást, unom bereményit, unom a gyerekkorom, unom az ügynököket, unom a lírát, unom az istván királyt. unom a tehetség megrablását. unom a versbe szedett unalmat. unom az unalomból írt politikát. unom, hogy ugyanazok. unom, hogy akik végre mások, unalmas ugyanazokká lesznek.

lassan negyvennégy éve villamosozom a tizenhetesen.

sosem fogom megenni, amit látok. ami van, változik. mindig új. ami nincs, az nincs.

huszonnyolc év nincs a magyar történelemben.

és huszonnyolc év mártírjaival kell majd elszámolnia valakinek.

krassótól csengey ig. kötőjel.

torlódik a hiány.

a kimondatlanságok csúcsgorgalma van.

28 as metró. kötőjel.

főnév.

jelző.

jelző.

jelző.

jelző.

jelző.

egy éve mindig reggel alszom el. a nap feljön a víztorony mögül, és bántóan bera-gyogja a szobát. egyre később fekszem. egyre kevésbé érdekel, hogy a következő hu-szonnyolc év milyen. kell ide egy lesz.

kell ide egy generáció.

erre a helyre.

ide:

egy villamos. egy csók. egy emléktábla. egy arany. egy nép. egy nagybetű.